

Arrest

nr. 105 507 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 32 636 van 13 oktober 2009 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Ingoesjetië geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In zoverre verzoeker voor zijn tweede asielaanvraag verwijst naar de asielmotieven in zijn eerste asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat, eens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag voert verzoeker nieuwe asielmotieven aan. Hij verklaart vervolging van de FSB te vrezen omwille van het feit dat hij in de lente van 2006 onderdak had geboden aan twee rebellen.

De bestreden beslissing stelt op een deugdelijke en omstandige wijze vast dat er aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht omdat (i) verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte van het feit dat hij in de lente van 2006 onderdak had geboden aan twee rebellen en hij toen de kogelwonde van één van hen had verzorgd, (ii) hij evenmin melding maakte van het feit dat een familielid van hem omgekomen is in de explosie die een centraal gegeven was in zijn toenmalig relaas, (iii) verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd betreffende de rebellen die hij onderdak zou hebben geboden en betreffende de actualiteit van zijn problemen. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de documenten die verzoeker ter staving van zijn tweede asielaanvraag neerlegt, niet aan zijn vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt en bijgevolg geen sluitend bewijs vormen van de door hem beweerde vervolgingsfeiten.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die bovenstaande motieven op afdoende wijze weerleggen of ontkrachten. Betreffende de kritiek op de tolk, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoonde wat er fout vertaald is en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. Het voorbeeld dat verzoeker aanhaalt "Bv als gezegd wordt "toen ik klein was", wordt dit vertaald als "kinderachtig", enz.", kan bezwaarlijk een verklaring bieden voor de vele vage verklaringen die verzoeker omtrent kernaspecten van zijn relaas heeft afgelegd. Waar verzoeker voorts op algemene wijze de ernst van de situatie in zijn land van herkomst beschrijft en hij er in dit verband op wijst dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasus-republieken het slachtoffer was van groepsvervolging, merkt de Raad op dat de uitspraken van de Commissie, als administratief rechtscollege waarbij de beroepen hoe dan ook individueel behandeld werden, geen precedentswaarde hebben, waardoor uit deze beslissingen geen bindende regels kunnen worden afgeleid. Bovendien dient, zoals reeds werd opgemerkt, bij de beoordeling van elke asielaanvraag steeds rekening te worden gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de asielaanvraag. Verder beperkt verzoeker zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het vergoelijken en minimaliseren van de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing. De fotokopie van de huwelijksakte van verzoekers ouders gevoegd bij het verzoekschrift stelt louter het huwelijk vast tussen diens ouders en vermag bijgevolg geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Zo evenmin de fotokopie van een attest van MVD d.d. 8 februari 2013. De Raad hecht immers geen bewijswaarde aan fotokopieën vermits deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de erin vermelde federale opsporing in hoofde van verzoeker niet aan zijn vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt en bijgevolg geen sluitend bewijs vormen van de door hem beweerde vervolgingsfeiten.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er actueel voor burgers in Ingoesjetie geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt geen informatie bij die deze vaststelling weerlegt.

De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 april 2013, stelt verzoekende partij dat zij nog bijkomende stukken heeft opgestuurd waaruit haar vrees voor vervolging en het waarachtige van haar vluchtrelaas blijkt. Zij licht toe dat deze stukken, waarvan de originelen ter terechtzitting worden neergelegd samen met de enveloppe, niet eerder konden opgestuurd worden aangezien haar schoonmoeder deze pas op 13 juni 2013 kon opsturen. De ter terechtzitting neergelegde stukken zijn (i) een volgens verzoekende partij onvertaalde originele huwelijksakte, en (ii) een "besluit betreffende de opstarting van strafrechtelijke procedure en openen van dossier" uitgevaardigd, volgens verzoekende partij, door het Ministerie van Binnenlandse zaken (origineel + vertaling). Op de vraag wat het document inhoudt stelt verzoekende partij dat daaruit de moord op haar moeder blijkt die het gevolg is van wraak tussen families en haar vrees dat ook zij het slachtoffer zal worden.

Verwerende partij repliceert dat zij niets terug vindt in het document van de bewering van verzoekende partij dat haar moeder het slachtoffer werd van moord ten gevolge van wraak tussen families.

De Raad stelt vast dat de originele huwelijksakte van de ouders van verzoekende partij, waarvan zij reeds een fotokopie bij haar verzoekschrift gevoegd heeft, louter het huwelijk vaststelt tussen diens ouders en bijgevolg geen afbreuk vermag te doen aan voorgaande vaststellingen. Wat betreft het "besluit betreffende de opstarting van strafrechtelijke procedure en openen van dossier", doet de Raad dezelfde vaststelling als verwerende partij, met name dat dit document nergens melding maakt van de bewering van verzoekende partij dat haar moeder het slachtoffer werd van moord ten gevolge van wraak tussen families. Bovendien blijkt uit de medische overlijdensakte dat verzoekende partij reeds eerder op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd, dat haar moeder op 1 oktober 2012 overleed aan een beroerte. Nergens in dit attest wordt er op gewezen dat dit over een verdacht overlijden zou gaan. Daarenboven kan aan voorgelegd document slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* duidelijk niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is dergelijke documenten tegen betaling te verkrijgen (zie antwoorddocument Cedoca, ref. tch2008-140w), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het door verzoeker neergelegde "besluit betreffende de opstarting van strafrechtelijke procedure en openen van dossier".

Tot slot dient erop gewezen te worden dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert ter terechtzitting, er geen bijkomende documenten werden opgestuurd naar de Raad één of twee dagen voor de terechtzitting.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS